

ارزیابی و تحلیل فضاهای عمومی شهری با استفاده از مدل تاپسیس (مطالعه موردی: شهر تبریز)

محمد رضا پورمحمدی: استاد جغرافیا و برنامه‌ریزی شهری، دانشگاه تبریز، تبریز، ایران
روشن کوشانه: کارشناس ارشد جغرافیا و برنامه‌ریزی شهری، دانشگاه تبریز، تبریز، ایران*

دریافت: ۱۳۹۱/۷/۲۵ - پذیرش: ۱۳۹۱/۱۲/۲۲، صص ۵۲-۳۷

چکیده

فضاهای عمومی شهری یکی از مهم‌ترین گونه‌های فضاهای شهری محسوب می‌شود. فضاهای عمومی فضاهایی هستند که عموم شهروندان از هر قشر، سن، نژاد و صنفی بدون هیچ گونه محدودیتی حق استفاده از آن را دارا هستند. هدف از بررسی و مطالعه فضاهای عمومی شهری (نمونه موردی شهر تبریز) بطور کلی، می‌توان ارزیابی وضعیت کمی فضاهای عمومی در سطح شهر تبریز، تجزیه و تحلیل پراکنش و نحوه استقرار فضاهای عمومی در شهر تبریز را بیان کرد. در پژوهش حاضر سعی بر آن شده است که کمیت این فضاها که شامل مساحت و سرانه کاربری‌های عمومی در شهر تبریز و سطح توسعه یافتگی آن‌ها بر اساس شاخص‌های انتخاب شده، بررسی شود. روش تحقیق در این پژوهش توصیفی-تحلیلی است. جامعه آماری پژوهش شهر تبریز است. و مناطق نه گانه شهری که تقسیم بندی آن بر اساس طرح جامع شهر تبریز است، انتخاب شده است. دوره زمانی پژوهش براساس اطلاعات سال ۱۳۸۵ بوده، داده‌های کمی مورد نظر در تحقیق بر اساس اطلاعات آخرین طرح جامع جدید (۱۳۹۱) است. ارزیابی فضاهای عمومی شهر تبریز به وسیله ۱۱ شاخص اصلی و ۷۵ زیرشاخص آن‌ها انجام شده است. تجزیه و تحلیل یافته‌های پژوهش با استفاده از روش تاپسیس و نرم افزار SPSS و GIS انجام شده است. بر این اساس هر یک از مناطق نه گانه شهر تبریز از نظر شاخص‌های مورد نظر رتبه‌بندی و سطح‌بندی شده‌اند که نتایج در جداول و نقشه‌ها ارائه شده است همچنین سطح و سرانه وضع موجود هر یک از کاربری‌های عمومی با سرانه و سطح استاندارد مقایسه و در جداول مجزا محاسبه گردیده است.

واژه‌های کلیدی: فضاهای عمومی شهری، مساحت و سرانه، سطح توسعه یافتگی، شهر تبریز، تاپسیس

۱- مقدمه

۱-۱- طرح مسأله

محیط‌های شهری علاوه بر اسکان متمرکز جمعیت و فعالیت‌های اقتصادی شکل دهنده روابط اجتماعی و فرهنگی بشر نیز هستند. به همین خاطر شهر علاوه بر فضاهای سکونتی و کار نیازمند مکان‌هایی برای رفع نیازهای اجتماعی و فرهنگی نیز هستند. کالبد فیزیکی شهر نیز بر این اساس بایستی متناسب با این نیازها تا امکان یک زندگی اجتماعی مطلوب فراهم آید. نیاز انسان به روابط اجتماعی او را نیازمند فضاهایی برای تبادل افکار و اندیشه‌ها نموده است و فضاهای عمومی شهری مکان‌هایی هستند که به ایجاد روابط اجتماعی منجر می‌شود. بنابراین، کمیت و کیفیت بناها و فضاهای عمومی شهر که گاه از آنها با عنوان ساختمان‌های مدنی یا شهری یاد می‌شود. یکی از مهمترین شاخص‌های ارزیابی توانایی شهر در پاسخگویی به نیازهای اجتماعی شهروندان به شمار می‌رود. از دیدگاه نوربرگ شولتز معمار اندیشمند نروژی بناها و فضاهای عمومی به عنوان یک دیدار کده عمومی به تجلی ارزش‌های مشترک شهروندان می‌پردازند و مکانی برای وقوع فعالیت‌های مورد رضایت عموم فراهم می‌کنند. علاوه بر نیازهای فردی انسان در زندگی خود نیازمند فضایی است که در آن خود را با دیگران ببیند و اجتماعی بودن خویش را به نمایش بگذارد و از آن بهره‌برد. بر این اساس است که انسان‌های یک جانشین و سازمان یافته در طول تاریخ همواره به فضایی همگانی نیاز داشته‌اند تا در آن خواسته‌های اجتماعی خود را عنوان کنند و اندیشه‌ها، هنرها و فرهنگ خود را در جمع بیازمایند و به داد و

سند فرآورده‌های خود و دیگران پردازند. از این رو می‌توان گفت سنت گردهم آبی در مجتمع‌های زیستی به تاریخ و شکل‌گیری نخستین مجتمع‌های زیستی انسانی باز می‌گردد و از گذشته‌های دور تا به امروز در شهرها همواره فضاهایی برای اجتماع مردم و گفتگو در زمینه مسائل شهر وجود داشته است. شاید زیارتگاه‌ها و معابد جزو اولین فضاهایی عمومی باشند که جهت برگزاری آئین‌ها و تشریفات مذهبی و آموزش عمومی ساخته شدند و با توسعه شهرها و گسترده‌تر شدن نیازهای شهروندان احساس نیاز به فضاهای عمومی نیز بیشتر گردید (عظیمی، ۱۳۸۹: ۱). مطالعه و ارزیابی فضاهای عمومی شهر به عنوان یک ضرورت اساسی در برنامه‌ریزی‌های مدیریت و توسعه شهری مطرح است و حکایت از باز تولید این فضاها در تقویت وجه فرهنگی، اجتماعی و کالبدی شهر را دارد. در گذشته و از اوایل رشد و توسعه شهرنشینی (دوره مادها و به بعد) همه فعالیت‌های انسان‌ها در وسط شهر در یک میدان انجام می‌شد و تمرکز همه فعالیت‌ها در این میدان شهری بود. با گذشت زمان و با وجود آمدن فضاهای خصوصی و مسکن در ابعاد مختلف اهمیت فضاهای عمومی کم رنگ‌تر و از کمیت و کیفیت آن‌ها کاسته شده است. شهر تبریز نیز از این قضیه مستثنی نیست و با کمبود این فضاها شهروندان روز به روز دارای مشکلات بیشتر با توجه به فعالیت‌هایشان در سطح می‌شوند. بررسی این فضاها از دو منظر مورد توجه و بحث می‌باشد که در جامعه شهری بعنوان مشکل مطرح می‌گردند: الف) سطوح اختصاص یافته به فضاهای عمومی که از نظر اینکه چه مقدار از کل فضای معین به کاربری‌های عمومی اختصاص یافته مورد بررسی قرار می‌گیرد.

شهروندان می‌باشد. فضاهای عمومی در مقولاتی نظیر ایجاد و تقویت غرور شهری، افزایش گردشگری و سرمایه‌گذاری اقتصادی و کمک در افزایش گردشگران و سرمایه‌گذاری اقتصادی و کمک در ایجاد سلامتی و بهبود کیفیت زندگی نیز به شهرها سود رسانده‌اند (Rogers, 2003) و نقش عمده‌ای در الگوهای برنامه‌ریزی شهری و اجتماعی کردن محلات دارند. Calthorpe در همین چارچوب در اعتراض به کاهش نقش این فضاها در فرآیندهای برنامه‌ریزی و طراحی شهری معاصر خاطر نشان می‌سازد که کیفیت فضای عمومی در شهرها به طرز محسوسی کاهش یافته است. پارک‌ها، مدارس، کتابخانه‌ها، ادارات پست، تالارهای شهر و مراکز شهری متفرق و پراکنده شده‌اند و فاقد مطلوبیت و ارزش عملکردی لازم هستند و می‌افزاید که کیفیت دنیای ما را این فضاها تعیین کرده و ارزشی که ما برای جامعه خود قائلیم را نشان می‌دهند. در شهرهای با توسعه شتابان علیرغم شباهت در خیابان‌های عمومی شهری و ساختارهای مصنوعی ویژه آنها، فضاهای عمومی با تغییر بنیادی در ساختار فیزیکی خود مواجه‌اند بطوری که معنا و اهمیت این فضاها در اقتضائات رشد سریع آنها گم شده و کمیت و کیفیت فضاهای عمومی رو به زوال گذارده است. می‌توان بر این واقعیت تاکید کرد که رشد سریع شهرها بخصوص در کشورهای در حال توسعه منجر به زوال عملکردی فضاهای عمومی در نیمه دوم قرن بیستم و به خصوص از اواخر دهه ۱۹۸۰ شده است. معترضی به این افول کارکردی فضاهای عمومی اعتقاد دارند که تمامی جنبه‌های برنامه‌ریزی و توسعه شهری بایستی در زمینه تقویت تصور و ادراک و استفاده موثر از فضاهای عمومی برانگیخته شود. از آنجا که این

(ب) توزیع این فضاها در شهر که پراکندگی و فشردگی هر یک از کاربری‌های عمومی در یک فضای معین نسبت به حد استاندارد آن مورد بررسی قرار می‌گیرد.

۱-۲- اهمیت و ضرورت

همانطور که بسیاری از محققین شهری بیان کرده‌اند فضاهای عمومی از عناصر مهم یک شهر هستند که نقاط جذاب و بی‌نظیر آن را تعریف می‌کنند. عده‌ای معتقدند که در سکونتگاه‌های شهری قبل از مدرنیسم فضاهای عمومی مانند میدانی شهری و بازارها، به عنوان عرصه‌ای جهت ارتباطات اجتماعی بوده‌اند و در حقیقت مکان‌هایی متشکل از فعل و انفعالات اجتماعی تعداد زیادی از مردمانی که این تعاملات را امکان‌پذیر می‌ساختند قلمداد می‌شده‌اند (Madanipour, 1992). علاوه بر این فضاهای باز در ایجاد حس اعتماد و اطمینان به مردم کمک کرده و باعث افزایش حس همبستگی و تعلق در مردم می‌شوند. در حقیقت این فضاها فراتر از مکان‌هایی صرفاً برای تفریح هستند. همانطور که Goodman بیان می‌کند این مکان‌ها عناصر حیاتی در محیط ما هستند که در عین حالی که دارای عملکردهای مثبت و ضروری بوده فرصت‌هایی نیز جهت تفریح مردمان فراهم ساخته و از منابع طبیعی حفاظت کرده و بر طیف وسیعی از تصمیمات توسعه اقتصادی اثر می‌گذارند (Goodman, 1968). Rogers معتقد است که امروزه شهرهای بزرگ اغلب توسط فضاهای عمومی وسیع شان شناخته می‌شوند و کیفیت عملکردهای این فضاها یکی از ابزارهای سنجش قدرتمندی شهرها و توانایی آنها در ایجاد تفریح و سرگرمی، زیبایی‌های طبیعی و فضاهای باز برای

فضاها مکان‌های کانونی فعالیت‌های عمومی و خصوصی تلقی می‌شوند بایستی توجه نمود که نه تنها از نظر کارکردی باید مناسب باشند بلکه لازم است که دارای ویژگی اختصاصی و متمایزی نیز نسبت به سایر فضاهای شهری باشند. در مقیاس واحدهای همسایگی، فضاهای عمومی شهری نبایستی فضاهای مسکونی و نواحی محافظ را که برای جداسازی فعالیت‌ها ایجاد می‌شوند اشغال و تصرف نمایند بلکه می‌باید به عنوان عنصر اصلی و مکمل مورد استفاده قرار گیرند. برای مثال ضروری است پارک‌های همسایگی با در نظر گرفتن دو جنبه مهم استفاده‌های موثر (فعال) و غیرموثر اجتماعی طراحی شوند. این پارک‌ها می‌باید مؤلفه‌های محیطی را با لحاظ کردن زمینه‌های پیش‌بینی نشده اجتماعی تقویت و منعکس کنند. فرم آنها بایستی جذاب و مرتبط (پیوسته) با فضای پیرامون باشد تا اینکه مکانی صرف برای سکونت و سکون را در ذهن افراد القا کنند. برای مثال پارک‌های عمومی بعنوان ترکیب اصلی محلات پرتراکم، فضاهای قابل زندگی و لذت بخش در این محلات هستند که در عین ارائه تسهیلات شهری به عنوان مکان‌هایی جهت انجام ملاقات‌های محله‌ای، مراکز فعالیت‌های تفریحی، نگهداری کودکان و نقاط گذران اوقات عمومی (نظیر صرف نهار) نیز عمل می‌کنند (Calthorpe, 1993).

۱-۳- اهداف تحقیق

براساس اهمیت و ضرورت بحث فضاهای عمومی شهری، هدف از بررسی و مطالعه فضاهای عمومی شهری (نمونه موردی شهر تبریز) را می‌توان چنین بیان کرد:

الف) ارزیابی وضعیت کمی فضاهای عمومی (سطح و سرانه) در سطح شهر تبریز؛ ب) رتبه بندی و سطح بندی کاربری‌های عمومی در شهر تبریز؛ ج) ارائه راهکارهای لازم بر بهبود وضعیت فضاهای عمومی در شهر تبریز.

۱-۴- پیشینه تحقیق

به دنبال وقوع انقلاب صنعتی و به ویژه از نیمه‌ی دوم قرن نوزدهم میلادی، در فضای عمومی بسیاری از شهرهای بزرگ اروپایی تغییرات عمده‌ای ایجاد شد. نواحی متمایز تجاری توسعه پیدا کردند مرکزیت بازارها و میادین برای حضور و تجمع شهروندان به خیابان‌ها و بلوارها انتقال پیدا کرد. احداث فروشگاه‌های بزرگ، ایستگاه‌های راه آهن، سالن‌های نمایشگاهی، کارخانه‌های بزرگ و ... تحولات فضایی و مکانی شهرها را تشدید کردند. ساماندهی اماکن عمومی همچون منظره‌ای تماشایی امکانی جدید برای نحوه‌ی گذران زمان فراغت و تفریح مردم به شکل پرسه زدن در بلوارها و خیابان‌ها پدید آورد. اما پرسه زدن در فضاهای جدید در شهرها تنها بخشی از پدیده‌های اجتماعی نوظهور در اروپای نیمه‌ی دوم قرن نوزدهم به بعد بود. اعضای طبقات نوبت و نوظهور اجتماعی توانستند ضمن شرکت موثر در حیات اجتماعی معاشرت و مراودت خصوصی خود را در انظار عمومی به نمایش بگذارند و صور اختصاصی معاشرت را به صورت عمومی تبدیل کنند. لیکن خیابان‌ها و بلوارهای نوساز کارکردهای جدیدی نیز یافتند. آنها به مکانی برای قرار ملاقات‌های خیابانی تبدیل شدند و گروه‌ها و دسته‌های مختلف سیاسی برای ابراز وجود پا به خیابان‌ها گذاشتند و سنگرهای

تغییرات اساسی یافت. به لحاظ سنتی موازنه خوبی میان توابع شهری به عنوان محل ملاقات، خرید و عبور و مرور وجود داشت که این الگو هنوز هم در چندین شهر حفاظت شده نظیر «ونیز» ادامه دارد (عظیمی، ۱۳۸۹: ۳).

۱-۵- فرضیات تحقیق

الف) بین سطح و سرانه فضاهای عمومی در شهر تبریز و استانداردهای رایج در کشور ارتباط معنی داری وجود دارد.

ب) بین مناطق مختلف شهر، اختلاف معنی داری به لحاظ سطح توسعه یافتگی وجود دارد.

۱-۶- روش تحقیق

با توجه به مولفه‌های مورد بررسی، رویکرد حاکم در تحقیق توصیفی - تحلیلی است. جامعه آماری مناطق شهری تبریز بر اساس تقسیم بندی سازمان مسکن شهرسازی و طرح جامع شهر تبریز و بر مبنای سرشماری نفوس و مسکن سال ۱۳۸۵ جمع آوری گردیده است. روش جمع آوری اطلاعات بر اساس روش کتابخانه ای، اسنادی و میدانی صورت گرفته است. برای محاسبات آماری و تحلیل داده‌های تحقیق از نرم افزارهای Excel و Spss و مدل‌های برنامه ریزی شهری از جمله روش تاپسیس، مدل آنتروپی شانون و برای ترسیم و تهیه نقشه‌ها از سیستم اطلاعات جغرافیایی (GIS) استفاده شده است.

- مدل تاپسیس

یکی از انواع مدل‌های تصمیم گیری بر اساس چندین شاخص که می‌تواند راه گشای بسیاری از مسائل تصمیم گیری برای مدیران و برنامه ریزان باشد مدل تاپسیس است. این مدل برای اولین بار در سال ۱۹۸۱ توسط هوانگ و یون ارائه گردید و کم کم با گذشت

مبارزه را در خیابان‌ها احداث کردند. دولت‌ها نیز برای به نمایش گذاشتن قدرت نظامی خود از خیابان‌ها برای رژه‌ی نظامی استفاده کردند. به موازات گسترش انقلاب صنعتی و فرهنگ مدرنیسم در اروپا و آمریکا در سایر کشورهای جهان از جمله برخی کشورهای آسیایی و جهان سوم نیز تحولاتی به تقلید و اخذ شده از این کشورها اتفاق افتاد. اگرچه الگوی استفاده از فضاهای عمومی در شهرهای مختلف در طول تاریخ متفاوت بوده است اما علیرغم این تفاوتها فضای عمومی به عنوان محل ملاقات و قرار، بازار و محل عبور و مرور عمل نموده است. شهر همواره محل ملاقات و دید و بازدید، تبادل اطلاعات درباره شهر و جامعه و محلی است که در آن وقایع مهمی نظیر تاج‌گذاری، مراسم، فستیوال‌ها و گردهمایی‌ها روی داده است. شهر محل داد و ستد، عبور و مرور و انتقال کالا از محلی به محل دیگر است. در گذشته که بسیاری از رفت و آمدها به صورت پیاده صورت می‌گرفت اغلب توازن زیادی بین کاربری‌های اصلی شهر وجود داشت و عابران می‌توانستند برای ملاقات، تجارت، گفتگو به هر جایی که نیاز داشتند بروند و در همان فاصله از مناظر شهر استفاده کنند. بدین ترتیب کارکردهای شهری هم زمان در همان فضای شهری صورت می‌گرفت. در قرن بیستم به ویژه در کشورهای صنعتی شرایط برای کارکردهای اصلی فضاهای عمومی شهر تغییر یافت. الگوهای جدید عبور و مرور، تجارت و ارتباطات به گونه‌ای درآمد که چگونگی استفاده از شهر را تغییر داد. اختراع دوچرخه و قطارهای برقی در اواخر قرن نوزدهم دامنه وسیعی به حمل و نقل بخشید و زمانی که در آغاز قرن بیستم اولین اتومبیل‌ها ساخته شدند الگوی حمل و نقل

مراکز منطقه نسبت به کل شهر، جمعیت تحت پوشش
مراکز منطقه نسبت به کل شهر.

جدول ۱- شاخص‌ها و متغیرهای تحقیق در ارزیابی

فضاهای عمومی شهری

شاخص‌ها	متغیرها (زیرشاخص‌ها)
آموزش عمومی	- تعداد جمعیت منطقه
آموزش عالی	- تعداد مراکز کاربری
اداری - انتظامی	- مساحت موجود مراکز
ورزشی	- سرانه کاربری
درمانی	- درصد تعداد مراکز منطقه نسبت به کل شهر
فرهنگی - هنری	- درصد مساحت مراکز منطقه نسبت به کل شهر
شبکه معابر	- جمعیت تحت پوشش مراکز منطقه نسبت به کل شهر
پارک و فضای سبز	
تاسیسات و تجهیزات شهری	
مذهبی	
حمل و نقل و انبارداری	

ماخذ: طرح جامع تبریز، یافته‌های تحقیق

زمان اصلاحاتی بر روی آن صورت داده شد و جای خود را به عنوان یکی از بهترین و دقیقترین روش‌های تصمیم‌گیری چند شاخصه در میان مدیران و برنامه‌ریزان باز کرد. پایه‌های نظری این تکنیک بر این رابطه استوار است که ابتدا ایده آل‌های مثبت (بهترین حالت) و ایده آل‌های منفی (بدترین حالت) را برای هر یک از شاخص‌ها به وسیله یک سری تکنیک‌هایی یافته و سپس فاصله هر گزینه از ایده آل‌های مثبت و منفی محاسبه می‌شود. گزینه منتخب گزینه‌ای است که کمترین فاصله را از ایده آل‌های مثبت و بیشترین فاصله را از ایده آل‌های منفی داشته باشد (حکمت‌نیا، حسن - موسوی، میر نجف، ۱۳۹۰: ۳۶۲).

۱-۷- معرفی متغیرها و شاخص‌های تحقیق

با توجه به این که فضاهای عمومی شهری متشکل از کاربری‌های عمومی شهری است بنابراین، در تحقیق حاضر یازده کاربری عمومی که تقسیم‌بندی آن‌ها با توجه به طرح جامع شهر تبریز بوده به عنوان شاخص‌های اصلی تحقیق و هفت زیرشاخص که در جدول مربوطه آمده به عنوان معیارهای سنجش و ارزیابی فضاهای عمومی در شهر تبریز انتخاب و بررسی شده است. شاخص‌های تحقیق عبارت است از: آموزش عمومی، درمانی، پارک و فضای سبز، فرهنگی - هنری، اداری - انتظامی، مذهبی، تاسیسات و تجهیزات شهری، ورزشی، آموزش عالی، حمل و نقل و انبارداری، شبکه معابر. زیرشاخص‌های تحقیق نیز عبارت است از: تعداد جمعیت منطقه، تعداد مراکز کاربری، مساحت موجود مراکز، سرانه کاربری، درصد تعداد مراکز منطقه نسبت به کل شهر، درصد مساحت

۱-۸- محدوده و قلمرو تحقیق

محدوده مکانی و قلمرو تحقیق مناطق نه گانه طرح جامع شهر تبریز که به عنوان بزرگترین مجتمع زیستی شمال غرب و یکی از کلانشهرهای کشور است که در آخرین سرشماری عمومی نفوس و مسکن در سال ۱۳۸۵، ۱۳۹۸۰۶۰ نفر جمعیت و مساحت آن بر اساس آخرین مصوبه شورای عالی معماری و شهرسازی ایران ۲۳۰۰۰ هکتار بوده است. محدوده زمانی تحقیق بر اساس اطلاعات طرح‌های تفصیلی هر یک از مناطق نه گانه (۱۳۸۳) و طرح جامع شهر تبریز ۱۳۷۴ و ۱۳۹۱ جمع آوری شده است.

۲- مفاهیم و مبانی نظری

۱-۲- فضا و مفهوم فضا

از نظر ارسطو فضا مجموعه‌ای از مکان‌هاست و زمینه‌ای است پویا با اعراض کیفی متفاوت. این اعراض و زمینه فضا را با اصالت عمل تنظیم کرده و اسلوب می‌بخشند (نوربرگ شولتز، ۱۳۵۴: ۸۰). فضا از جمله مفاهیم پیچیده‌ای است که در مورد مفهوم و کارکرد آن توافق کلی وجود ندارد و اغلب با مفاهیمی از جمله مکان و محیط درآمیخته می‌شوند. فضا مقوله‌ای عام و تمام هستی جهان را پر می‌کند (بیکن، ۱۳۷۱: ۲۰۰). در حالی که فضا را گستره‌ای باز و انتزاعی می‌بینیم مکان بخشی از فضا است که به وسیله شخصی یا چیزی اشغال شده است و دارای بار معنایی است (مدنی پور، ۱۳۷۹: ۳۲). ماهیت فضا در تحقیقات اجتماعی هنوز ناشناخته و مبهم مانده است. اگر فضا را مطلق در نظر بگیریم شی فی نفسه‌ای می‌شود که دارای موجودیتی مستقل از ماده است. در این حالت فضا دارای ساختی خواهد بود که می‌توان با استفاده از آن پدیده‌ها را کاوید (هاروی، ۱۳۷۶: ۲۵). فضا در مفهوم موجود خویش به تنهایی هیچ ویژگی خاصی را مطرح نمی‌کند ولی به محض آن که یک گروه انسانی فعالیت را در مکانی مطرح کند معنای نمادین فضا پدیدار می‌شود (حبیبی، ۱۳۷۵: ۱). برخی فضا را تعیین کننده روابط انسانی (جبریون)، برخی فضا را بعد مادی و برخی معتقدند فضا امکانات و محدودیت‌هایی ایجاد می‌کند که مردم بر اساس معیارهای فرهنگی خود آن را انتخاب می‌کنند (تولایی، ۱۳۷۲: ۷). هر گونه ساماندهی انسانی از جمله

ساماندهی مجموعه شهری (متمرکز یا پراکنده) به همزیستی انسانها می‌پردازد و از جمله مسائلی است که مورد مطالعه محققان است (وزین، غلامرضا: ۱۴۷).

۲-۲- فضاهای شهری

فضاهای شهری می‌توان بخشی از فضای باز و عمومی شهری دانست که به نوعی تبلور ماهیت زندگی اجتماعی هستند. بر این اساس فضاهای شهری عرصه تعامل متقابل انسان‌ها هستند که داستان زندگی جمعی در آن‌ها گشوده می‌شود. فضاهای شهری فضایی است که همه مردم می‌توانند در آن حضور یابند و به فعالیت پردازند. در این فضاها این فرصت فراهم می‌شود که برخی مرزهای اجتماعی شکسته شود و برخوردهای از پیش تعیین نشده به وقوع بپیوندد. فرانسیس تیبالدز (۱۹۹۲) فضای شهری را بخشی از بافت شهری می‌داند که عموم مردم به آن دسترسی فیزیکی و بصری دارند. کر و سایرین (۱۹۹۲) نیز آن را بستر مشترکی برای فعالیت‌های کارکردی و مراسم مردمی می‌دانند. بر این اساس وظایف فضاهای عمومی را می‌توان چنین بیان کرد: ۱) ابزاری در جهت ارتباطات اجتماعی، ۲) مکانی برای رویارویی شهروندی، ۳) مدیریت و هماهنگ‌سازی شهروندی.

۲-۳- محتوا و کارکرد فضاهای شهری

از آن جا که فعالیت‌های روزمره در فضاهای عمومی شکل می‌گیرد انجام برخی از فعالیت‌ها به استفاده از فضاهای شهری بستگی دارد ولی برای بسیاری از افراد اجتماع و بسیاری از فعالیت‌های فردی و اجتماعی کیفیت فضاهای شهری نقشی تعیین کننده

است. موج ساخت‌وساز و بازسازی‌های شهر در دهه ۸۰ توجه جغرافیدانان شهری، برنامه‌ریزان و معماران را به نقش محوری فضای عمومی در مناطق شهری جلب کرده است. دلیل دیگر توجه فزاینده به عرصه عمومی ظهور و یا تقلا برای برقراری دموکراسی‌های جدید در اروپای شرقی و دیگر مناطق جهان است. فضاهای شهری ظرف فعالیت‌های شهری و بستری برای کارهای شهروندان به شمار می‌رود و بطور کلی، سه طیف متفاوت فعالیت‌ها را در برمی‌گیرد که عبارت است از: فعالیت‌های با اهمیت که آن فعالیت‌هایی را شامل می‌شود که شهروندان در شهر که بطور روزمره و مستمر انجام می‌دهند و تحت هر شرایطی اتفاق می‌افتند و ارتباط خاصی با ویژگی‌های منحصر به فرد اجتماعی ندارند. فعالیت‌هایی مانند رفتن به محل کار و انجام خرید و انتظار در ایستگاه اتوبوس را در این دسته جای می‌دهند. فعالیت‌های گزینشی و انتخابی آن فعالیت‌هایی که در شرایط مناسب و وضعیت دلخواه افراد ضرورت می‌یابند. قدم زدن در هوای آزاد، توقف در مکان‌های تفریحی، نشستن و استراحت در مکان‌های جذاب و دیدنی از فعالیت‌های انتخابی به شمار می‌آیند. فعالیت‌های اجتماعی دسته سوم فعالیت شهری را فعالیت اجتماعی می‌دانند که براساس ویژگی فضاهای شهری در ابعاد کالبدی یا روانی گستره وسیعی از رفتارهای شهروندی را در برمی‌گیرند. این فعالیت‌ها به دلیل تاثیرپذیری از فعالیت‌های دیگر فعالیت‌های نهایی نیز خوانده می‌شوند. شرایط خاص فضاها در بعد کالبدی از نظر ایستادن، نشستن و بازی کردن این فعالیت‌ها را تحت‌الشعاع قرار می‌دهند. بر

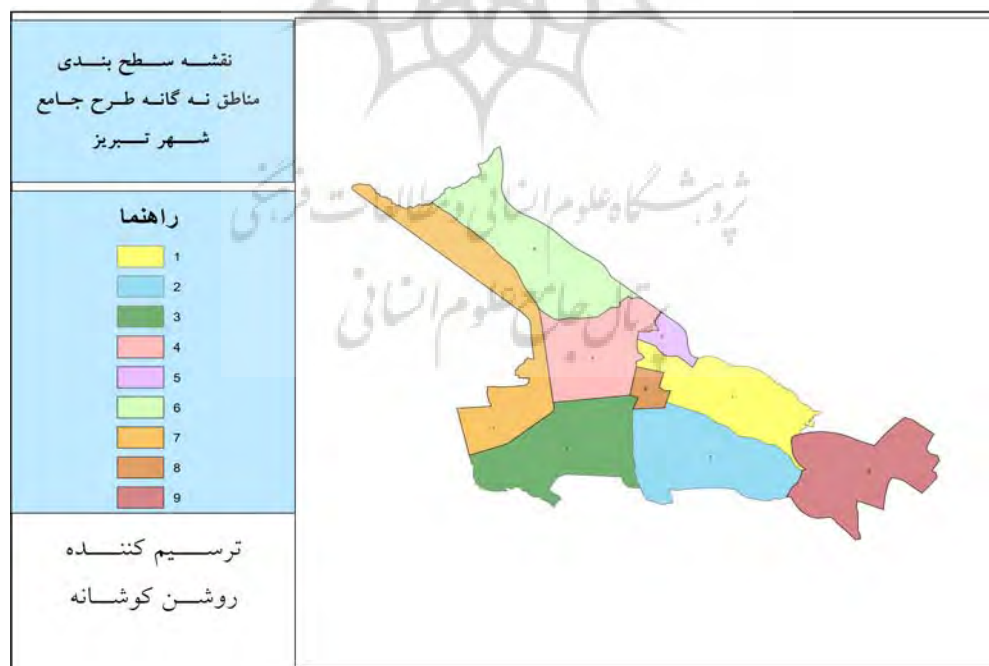
در کاربری یا عدم کاربست فضاهای شهری دارد. بنابراین فضاهای عمومی شهری صحنه‌هایی است که نمایش زندگی شهروندی در معرض دید عموم قرار می‌گیرد و بستر مشترکی برای فعالیت‌های کارکردی و مراسم پیونددهنده افراد اجتماع است. نوع، کیفیت و اجتماع‌پذیری فضاهای شهری می‌تواند در شکل‌گیری تعاملات سازنده اجتماعی و شکل‌دهی مشارکت‌های شهروندی و یا تشکیل و سازماندهی سرمایه اجتماعی در ساختار شهری مهم واقع شود. موضوع تولید، تقویت و توسعه فضای شهری مناسب، فعال، پویا و زنده به عنوان یکی از اهداف راهبردی ارتقای کیفیت محیط در محیط‌های مصنوع شهری همواره در صدر کار برنامه‌ریزان و طراحان شهری قرار دارد. اهمیت این موضوع اساساً به جهت نقش موثری است که این گونه فضاها در جامعه دارند و این مهم بارها از سوی بسیاری از دست‌اندرکاران مسائل شهری مانند (پاتریک گدس: ۱۹۱۵، گوردن کالن: ۱۹۵۹، کوین لینچ: ۱۹۶۱، لوئیس مامفورد: ۱۹۶۱، جین جیکوب: ۱۹۶۱، ادموندیکن: ۱۹۷۳، راپاپورت: ۱۹۷۷ و ۱۹۷۸، ادوارد کروپات: ۱۹۸۵، کارولین فرانسواز: ۱۹۸۸، دیوید هربرت: ۱۹۸۱ و ۱۹۹۱، جان مونتگمری: ۱۹۸۸، یان بنتلی: ۱۹۹۹) مطرح شده است. کسانی که شهر و جامعه را مطالعه می‌کنند از دیرباز به فضای عمومی توجه داشته‌اند. به تازگی در علوم اجتماعی و انسانی علاقه به این موضوع رشد قابل توجهی داشته است. این امر تا حدودی به دلیل تحولات جاری در تحولات غربی است که در آن‌ها زوال عرصه عمومی مشاهده شده

عمومی داخلی مانند موسسات عمومی نظیر کتابخانه‌ها، موزه‌ها، تالارهای شهری و ساختمان‌های مربوط به حمل و نقل عمومی نظیر ایستگاه‌های قطار و اتوبوس و فرودگاه‌ها. شبه فضاهای عمومی داخلی و خارجی که پاره‌ای از فضاهایی که به طور قانونی خصوصی هستند نظیر پردیس‌های دانشگاهی، زمین‌های ورزش، رستوران‌ها، سینماها و مراکز خرید را می‌توان به عنوان بخشی از عرصه عمومی تلقی کرد. در دیگر تقسیم بندی می‌توان فضاهای عمومی شهری را به صورت فضاهای سخت و نرم نشان داد. فضاهای سخت که اصولاً با دیوارهای ساختمان‌های اطراف احاطه شده است و فضاهای نرم مانند پارک‌ها و میسرهای طبیعی و سبز که محصوریت و مرزهای مشخصی ندارند و تحت غلبه محیط طبیعی پیرامون هستند (صالحی، ۱۳۸۷: ۹۶).

این اساس حتی ابعاد کالبدی فضاهای شهری در روند اجتماع‌پذیری و میزان مقبولیت فضایی و توانمندی‌های محیطی تاثیر دارند و ریشه بسیاری از مسایل را بایستی در شاخص‌های کالبدی محیط شهری دانست. فضاهای شهری می‌بایست مردم را به ساختار خویش وارد کنند و شکل‌دهنده هویت‌های اجتماعی در بستر مشارکت‌سازی اجتماعی باشند که بی‌شک از این طریق است که امکان شکل‌گیری سرمایه اجتماعی در ساختارهای شهری میسر می‌شود (رفعیان و سیفایی، ۱۳۸۴: ۴).

۲-۴- گونه‌های فضاهای شهری

فضاهای عمومی خارجی قطعاتی که در بین ساختمان‌های خصوصی قرار می‌گیرند نظیر خیابان‌ها، میدان، پارک‌ها، بزرگراه‌ها، پارکینگ‌ها، فضاهای کناره رودخانه‌ها، دریاچه‌ها و کنار سواحل. فضاهای

شکل ۱- نقشه تقسیم بندی مناطق نه گانه شهر تبریز ماخذ: طرح جامع شهر تبریز

۳- تحلیل یافته‌ها

همچنان که شاخص‌ها و متغیرهای تحقیق در جدول یک معرفی و مشخص گردید در هر یک از مناطق نه‌گانه طرح جامع شهر تبریز به بررسی هر یک از موارد ذکر شده پرداخته می‌شود که به صورت جدول و توضیحات در هر منطقه بیان می‌گردد. در قسمت اول با استفاده از روش تاپسیس به رتبه بندی و سطح بندی مناطق با توجه به شاخص‌ها و متغیرهای تحقیق می‌پردازیم. با توجه به جداول ۲ و ۳ در کاربری آموزش عمومی منطقه هفت به عنوان رتبه اول از نظر توسعه یافتگی و منطقه نه شهری به عنوان منطقه محروم با ضریب پراکندگی ۱/۱۸ دارای اختلاف توسعه یافتگی بسیار زیاد معرفی می‌گردد. در کاربری آموزش عالی منطقه هشت به عنوان رتبه اول از نظر توسعه یافتگی و منطقه چهار شهری به عنوان منطقه محروم با ضریب پراکندگی ۱/۰۶ دارای اختلاف توسعه یافتگی بسیار زیاد معرفی می‌گردد. در کاربری اداری-انتظامی منطقه یک به عنوان رتبه اول از نظر توسعه یافتگی و منطقه هشت شهری به عنوان منطقه محروم با ضریب پراکندگی ۰/۳ دارای اختلاف توسعه یافتگی بسیار کم معرفی می‌گردد. در کاربری ورزشی منطقه دو به عنوان رتبه اول از نظر توسعه یافتگی و منطقه پنج شهری به عنوان منطقه محروم با ضریب پراکندگی ۰/۵۵ دارای اختلاف توسعه یافتگی زیاد معرفی می‌گردد. در کاربری درمانی منطقه دو به عنوان رتبه اول از نظر توسعه یافتگی و منطقه شش شهری به عنوان منطقه محروم با ضریب پراکندگی ۰/۶۱ دارای اختلاف توسعه یافتگی نسبتاً بسیار معرفی می‌گردد. در

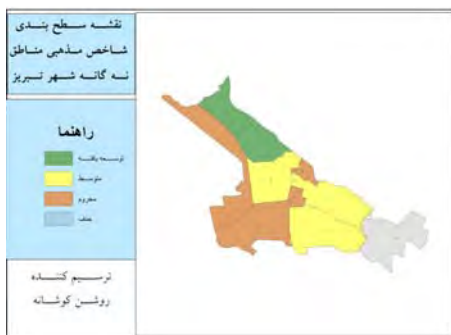
کاربری فرهنگی-هنری منطقه یک به عنوان رتبه اول از نظر توسعه یافتگی و منطقه هفت شهری به عنوان منطقه محروم با ضریب پراکندگی ۰/۶۳ دارای اختلاف توسعه یافتگی زیاد معرفی می‌گردد. در کاربری شبکه معابر منطقه یک به عنوان رتبه اول از نظر توسعه یافتگی و منطقه نه شهری به عنوان منطقه محروم با ضریب پراکندگی ۰/۵۸ دارای اختلاف توسعه یافتگی زیاد معرفی می‌گردد. در کاربری پارک و فضای سبز منطقه شش به عنوان رتبه اول از نظر توسعه یافتگی و منطقه هشت شهری به عنوان منطقه محروم با ضریب پراکندگی ۰/۴۴ دارای اختلاف توسعه یافتگی زیاد معرفی می‌گردد. در کاربری تاسیسات و تجهیزات شهری منطقه نه به عنوان رتبه اول از نظر توسعه یافتگی و منطقه شش شهری به عنوان منطقه محروم با ضریب پراکندگی ۰/۵۱ دارای اختلاف توسعه یافتگی زیاد معرفی می‌گردد. در کاربری مذهبی منطقه شش به عنوان رتبه اول از نظر توسعه یافتگی و منطقه هشت شهری به عنوان منطقه محروم با ضریب پراکندگی ۱/۱۴ دارای اختلاف توسعه یافتگی بسیار زیاد معرفی می‌گردد. در کاربری حمل و نقل و انبارداری منطقه هفت به عنوان رتبه اول از نظر توسعه یافتگی و منطقه شش شهری به عنوان منطقه محروم با ضریب پراکندگی ۱/۲۲ دارای اختلاف توسعه یافتگی بسیار زیاد معرفی می‌گردد. (جداول ۲ و ۳).

جدول ۲- رتبه بندی و سطح بندی مناطق توسعه یافته

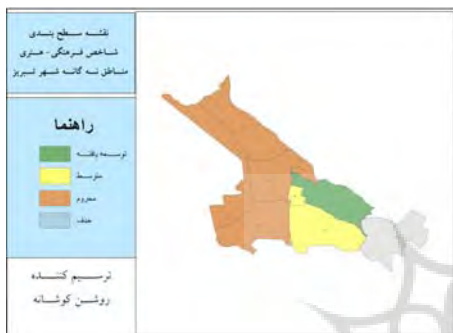
شهر تبریز از نظر شاخص‌های یازده گانه

شاخص‌ها	مناطق توسعه یافته	میزان تاپسیس
آموزش عمومی	۷	۰/۷۸۳۸۰۴
آموزش عالی	۸	۰/۶۷۵۸۶۷
اداری - انتظامی	۱	۰/۵۱۷۳۰۲
ورزشی	۲	۰/۶۵۰۷۲۶
درمانی	۲	۰/۶۹۳۳۶۴
فرهنگی - هنری	۱	۰/۵۵۴۱۳۳
شبکه معابر	۱	۰/۵۶۶۴۳۱
پارک و فضای سبز	۶	۰/۵۴۰۹۵۹
تاسیسات و تجهیزات شهری	۹	۰/۵۱۶۸۵۳
مذهبی	۶	۰/۸۵۸۳۹۲
حمل و نقل و انبارداری	۷	۰/۸۲۲۴۸۲

ماخذ: یافته‌های تحقیق

شکل ۲- نقشه شاخص مذهبی

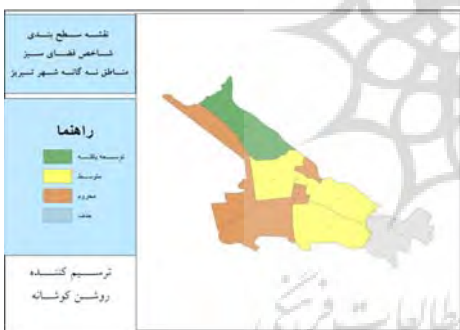
شکل ۳- نقشه شاخص فرهنگی - هنری

جدول ۳- رتبه بندی و سطح بندی مناطق محروم

شهر تبریز از نظر شاخص‌های یازده گانه

شاخص‌ها	مناطق محروم	میزان تاپسیس
آموزش عمومی	۹	۰/۰۰۴۴۳۲
آموزش عالی	۴	۰/۰۰۰۳۸۲
اداری - انتظامی	۸	۰/۲۰۹۳۱۵
ورزشی	۵	۰/۰۷۴۵۱۵
درمانی	۶	۰/۰۸۱۱۵۲
فرهنگی - هنری	۷	۰/۰۵۰۶۲۷
شبکه معابر	۹	۰/۰۵۳۸۶۱
پارک و فضای سبز	۸	۰/۱۴۹۲۳۶
تاسیسات و تجهیزات شهری	۶	۰/۰۹۵۱۸۴
مذهبی	۸	۰/۰۴۳۵۴۷
حمل و نقل و انبارداری	۶	۰/۰۴۴۳۴۵

ماخذ: یافته‌های تحقیق

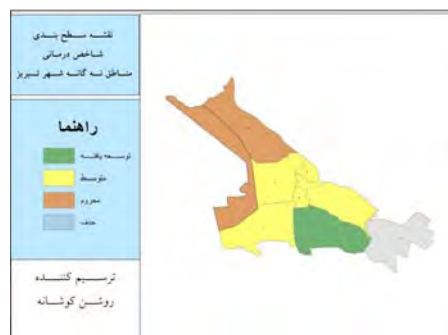
شکل ۴- نقشه شاخص پارک و فضای سبز

شکل ۵- نقشه شاخص ورزشی

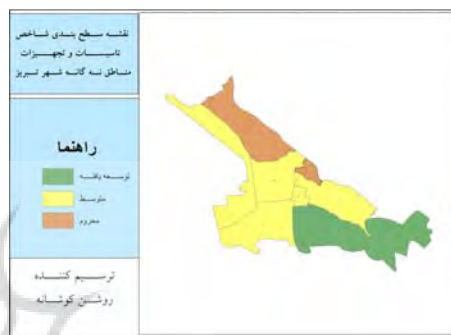
شکل ۱۰- نقشه شاخص اداری- انتظامی

شکل ۶- نقشه شاخص درمانی

شکل ۱۱- نقشه شاخص شبکه معابر

شکل ۷- نقشه شاخص تاسیسات و تجهیزات

شکل ۱۲- نقشه شاخص آموزش عالی

شکل ۸- نقشه شاخص حمل و نقل و انبارداری

شکل ۹- نقشه شاخص آموزش عمومی

جدول ۴- مازاد سطح و سرانه مناطق نه گانه شهر تبریز از نظر شاخص‌های یازده گانه

شاخص‌ها	منطقه	مساحت موجود (مترمربع)	مساحت لازم (مترمربع)	مازاد/کمبود فضا (مترمربع)	سرانه موجود (مترمربع)	سرانه استاندارد (مترمربع)	مازاد/کمبود سرانه (مترمربع)
آموزش عمومی	۶	۱۰۷۰۵۱	۸۶۵۱۰	+۲۰۵۴۱	۲/۷۳	۲/۲۱	+۰/۵۲
آموزش عالی	۸	۲۲۶۳۳۷	۵۳۲۹	+۲۲۱۰۰۸	۲۱/۲۴	۰/۵	+۲۰/۷۴
اداری - انتظامی	۷	۱۶۰۷۳۴	۵۳۳۲۳	+۱۰۷۴۱۱	۶/۶۳	۲/۲	+۴/۴۳
ورزشی	۸	۲۹۹۹۶	۲۱۳۱۶	+۸۶۸۰	۲/۸۱	۲	+۰/۸۱
درمانی	۲	۲۷۱۱۸۰	۶۲۵۹۵۲	-۳۵۴۷۷۲	۰/۸۶	۲	-۱/۱۴
فرهنگی - هنری	۸	۱۹۹۶۴	۵۳۲۹	+۱۴۶۳۵	۱/۸۷	۰/۵	+۱/۳۷
شبکه معابر	۸	۲۰۸۲۰۰۵	۲۰۳۴۶۱	+۱۸۷۸۵۴۴	۱۹۵/۳۴	۱۹/۰۹	+۱۷۶/۲۵
پارک و فضای سبز	۷	۳۰۳۵۸۴	۱۹۸۷۵۱	+۱۰۴۸۳۳	۱۲/۵۳	۸/۲	+۴/۳۳
تاسیسات و تجهیزات شهری	۸	۵۱۴۹۲	۱۳۸۵۵	+۳۷۶۳۷	۴/۸۳	۱/۳	+۳/۵۳
مذهبی	۶	۱۲۸۳۴۹	۱۹۵۷۲	+۱۰۸۷۷۷	۳/۲۸	۰/۵	+۲/۷۸
حمل و نقل و انبارداری	۷	۱۱۷۴۸۰۴	۹۳۸۰۱	+۱۰۸۱۰۰۳	۴۸/۴۶	۳/۸۷	+۴۴/۵۹

ماخذ: یافته‌های تحقیق

جدول ۵- کمبود سطح و سرانه مناطق نه گانه شهر تبریز از نظر شاخص‌های یازده گانه

شاخص‌ها	منطقه	مساحت موجود (مترمربع)	مساحت لازم (مترمربع)	مازاد/کمبود فضا (مترمربع)	سرانه موجود (مترمربع)	سرانه استاندارد (مترمربع)	مازاد/کمبود سرانه (مترمربع)
آموزش عمومی	۹	۳۶۲	۲۲۹۹۰	-۲۲۶۲۸	۰/۰۳	۲/۲۱	-۲/۱۸
آموزش عالی	۱	۲۴۳۰۶	۲۱۱۲۵۰	-۱۸۶۹۴۴	۰/۰۵	۰/۵	-۰/۴۵
اداری - انتظامی	۹	۶۰۰	۲۲۸۸۶	-۲۲۲۸۶	۰/۰۶	۲/۲	-۲/۱۴
ورزشی	۵	۱۲۶۰۱	۲۲۶۲۰۸	-۲۱۳۶۰۷	۰/۱۱	۲	-۱/۸۹
درمانی	۸	۴۶۱	۲۱۳۱۶	-۲۰۸۵۵	۰/۰۴	۲	-۱/۹۶
فرهنگی - هنری	۴	۱۱۵۷۱	۱۸۵۲۹۳	-۱۷۳۷۲۲	۰/۰۳	۰/۵	-۰/۴۷
شبکه معابر	۵	۱۳۳۸۲۷۸	۲۱۵۹۱۵۵	-۸۲۰۸۷۷	۱۱/۸۳	۱۹/۰۹	-۷/۲۶
پارک و فضای سبز	۶	۱۸۱۹۴	۳۲۰۹۸۹	-۳۰۲۷۹۵	۰/۴۶	۸/۲	-۷/۷۴
تاسیسات و تجهیزات شهری	۹	۲۰۲	۱۳۵۲۳	-۱۳۳۲۱	۰/۰۲	۱/۳	-۱/۲۸
مذهبی	۸	۵۲۵	۵۳۲۹	-۴۸۰۸	۰/۰۵	۰/۵	-۰/۴۵
حمل و نقل و انبارداری	۱	۶۰۹۰۷	۱۶۳۵۰۷۵	-۱۵۷۴۱۶۸	۰/۱۴	۳/۸۷	-۳/۷۳

ماخذ: یافته‌های تحقیق

جدول مورد بررسی قرار داده شده است. با توجه به جداول فوق ملاحظه می‌گردد که در منطقه هشت شهر تبریز کاربری آموزش عالی با مازاد ۲۰/۷۴ مترمربع برای هر نفر؛ در منطقه هشت شهر تبریز کاربری شبکه معابر با مازاد ۱۷۶/۲۵ مترمربع برای هر نفر؛ در منطقه

در قسمت دوم (جداول ۴ و ۵)، سطح و سرانه هر یک از مناطق نه گانه طرح جامع شهر تبریز را با توجه به اطلاعات وضع موجود در هر یک از طرح‌های تفصیلی مناطق و بهترین مناطق از لحاظ کمبود یا مازاد هر یک از کاربری‌های عمومی در دو

اجرای خوب و بهینه پروژه‌های شهری در نحوه استقرار کاربری‌های عمومی شهر تبریز و همچنین توزیع عادلانه آن‌ها در مناطق نه گانه شهر تبریز ضروری به نظر می‌رسد.

۵- پیشنهادها

در پایان ضمن ارزیابی و تحلیل فضاهای عمومی شهر تبریز با استفاده از مدل تاپسیس می‌توان چهار پیشنهاد کلی را برای بهبود و به تعادل رسیدن فضاهای عمومی شهر تبریز به صورت زیر بیان کرد:

- نظر به اینکه افزایش فزاینده جمعیت شهر تبریز طی چند دهه اخیر و همچنین عدم تعادل و تساوی فضاهای عمومی در مناطق نه گانه شهر تبریز به چشم می‌خورد مطالعه و بررسی تراکم جمعیت توسط سازمان‌های مربوطه مخصوصاً شهرداری شهر تبریز در مناطق نه گانه و تدوین روش‌هایی که منجر به تناسب فضاهای عمومی با جمعیت همان منطقه شود، ضرورت می‌یابد.

- با توجه به کمبود فضاهای عمومی شهر تبریز در اکثر شاخص‌های معرفی شده لزوم ایجاد فضاهای لازم در هر یک از مناطقی که به نسبت شاخص‌ها دچار کمبود فضاهای عمومی مربوطه هستند ضروری به نظر می‌رسد. بطور مثال احداث پارکینگ در خیابان هفده شهریور قدیم ضروری است.

- ترافیک شهری یکی از معضلاتی است که در اکثر شهرها مشاهده می‌شود در شهر تبریز مخصوصاً در اطراف مرکز شهر و بافت قدیم شاهد ترافیک سنگین در اوقات روز می‌باشیم. چنین به نظر می‌رسد که اگر توزیع فضاهای عمومی بطور صحیح انجام گیرد اهالی

هفت شهر تبریز کاربری حمل و نقل و انبارداری با مازاد ۴۴/۵۹ مترمربع برای هر نفر و در منطقه پنج شهر تبریز کاربری شبکه معابر با کمبود ۷/۲۶ مترمربع برای هر نفر؛ در منطقه شش شهر تبریز کاربری پارک و فضای سبز با کمبود ۷/۷۴ مترمربع برای هر نفر دارای بیشترین و کمترین میزان فضای لازم در هر یک از مناطق مذکور است.

۴- نتیجه‌گیری

امروزه نگاه به فضاهای عمومی شهری به عنوان یک ضرورت اساسی در برنامه ریزی‌های توسعه شهری حکایت از باز تولید این فضاها در تقویت وجهه کالبدی - اجتماعی شهر دارد. فضاهای عمومی شهری از عناصر مهم یک شهر هستند که از گذشته در سکونت‌های شهری به عنوان عرصه ارتباطات فیزیکی و اجتماعی مورد توجه قرار گرفته است. بطور کلی شهروندان نیازمند فضاهایی هستند که به نیازهای خود پاسخ دهند. امروزه توجه چندانی به این فضاهای عمومی نمی‌شود و در ایجاد و یا ساماندهی این فضاها دچار مشکل هستیم. با توجه به اهداف پژوهش حاضر و همچنین نتایج آن مشاهده گردید که در بین مناطق شهر تبریز عدم تعادل فیزیکی و نابرابری‌های توسعه یافتگی از نظر شاخص‌های مختلف ذکر شده وجود دارد که فرضیات تحقیق نیز با توجه نتایج که بصورت جداول و نقشه‌های مناطق شهر تبریز که برای هر یک از شاخص‌های تحقیق مورد ارزیابی قرار گرفته بود به اثبات رسید. بنابراین از نتایج بدست آمده چنین بر می‌آید که برای توسعه و گسترش شهر تبریز در دهه‌های بعد نیاز مبرم در درست تصمیم‌گیری و

شهری و ناحیه ای، چاپ دوم، انتشارات علم نوین.

رفیعیان، مجتبی و سیفایی، مهسا، (۱۳۸۴)، فضاهای عمومی شهری، بازنگری و ارزیابی کیفی، نشریه هنرهای زیبا، شماره ۲۳، پاییز ۱۳۸۴.

زیستا، مهندسین مشاور، (۱۳۸۳)، طرح مجموعه شهری، بخش اول، قسمت سوم، سازمان راه و شهرسازی استان آذربایجان شرقی.

زیستا، مهندسین مشاور، (۱۳۸۵)، طرح تفصیلی شهر تبریز، سازمان راه و شهرسازی استان آذربایجان شرقی.

صالحی، اسماعیل، (۱۳۸۷)، ویژگی‌های محیطی فضاهای شهری امن، تهران، مرکز مطالعات و تحقیقات شهرسازی و معماری ایران.

عرصه، مهندسین مشاور، (۱۳۷۳)، طرح جامع تبریز، سازمان راه و شهرسازی استان آذربایجان شرقی.

عرصه، مهندسین مشاور، (۱۳۷۳)، طرح توسعه و عمران و حوزه نفوذ تبریز، سازمان راه و شهرسازی استان آذربایجان شرقی.

عظیمی، نورالدین و همکاران، (۱۳۸۹)، جایگاه فضاهای عمومی در شهرسازی معاصر با تاکید بر شهرسازی ایران، دومین کنفرانس برنامه ریزی و مدیریت شهری.

مدنی پور، علی، (۱۳۷۹)، طراحی فضای شهری، ترجمه فرهاد مرتضایی، تهران، شرکت پردازش و برنامه ریزی شهری.

منطقه‌ای که بخاطر نبود یا شلوغی فضایی مربوطه از منطقه‌ای به منطقه دیگر سفر می‌کند، بطور منطقی کاهش می‌یابد.

- استفاده بهینه از فضاهای شهری نیز یکی از موضوعات مهم در شهر تبریز است. در کاربری شبکه معابر شهر تبریز دچار معضلاتی است، بطور مثال میدان آذربایجان در منطقه شش شهری که یکی از میادین مهم و ارتباط دهنده داخل و خارج شهر است دارای مشکل جدی است بطوری که بعلت طراحی نادرست و عدم استفاده بهینه از آن فضا شاهد تصادفات زیادی در آن مسیر هستیم. در ضمن اکثر مسافرانی که از آن قسمت وارد شهر می‌شوند بعلت نبود تابلو و علائم لازم مسیرهای خود را پیدا نمی‌کنند که قابل توجه مسئولان و برنامه ریزان محترم شهری است.

منابع

بیکن، ادموند، (۱۳۷۶)، طراحی شهرها، ترجمه فرزانه طاهری، تهران، مرکز مطالعات و تحقیقات شهرسازی و معماری ایران.

تولایی، نوین، (۱۳۷۲)، فضای شهری و روابط اجتماعی و فرهنگی، پایان نامه کارشناسی ارشد، دانشکده هنرهای زیبا، دانشگاه تهران.

حافظ نیا، محمدرضا، (۱۳۸۹)، مقدمه بر روش تحقیق در علوم انسانی، انتشارات سمت، چاپ هفدهم، مرکز تحقیق و توسعه علوم انسانی.

حکمت نیا، حسن - موسوی، میر نجف، (۱۳۹۰)، کاربرد مدل در جغرافیا با تاکید بر برنامه ریزی

حبیبی، سید محسن، (۱۳۷۵)، از شار تا شهر،
انتشارات دانشگاه تهران.

Calthorpe, P. (1993). The next American
Metropolis, Princeton Architectural Press,
Dissent 479- 485.

Madanipour, A. (1992). Design of Urban
Space: An Inquiry into a Socio- Spatial
Process, Wiley, West Sussex.

Rogers, W. (2003). The Excellent City Park
System, In What Makes it Great and how to
Get There, (ed) P Harnik. The Trust for
Public Land, Pub, Washington, DC.

Goodmann, W. (1968). Principles and Practice
of Urban Planning, International City
Managers Association, Washington.

نوربرگ شولتز، کریستیان، (۱۳۵۴)، هستی، فضا
و معماری، ترجمه محمدحسن حافظی، انتشارات
دانشگاه تهران.

وزین، غلامرضا، (۱۳۸۴)، ساماندهی شهری: تکنیک
شهری، مجموعه مباحثی در زمینه برنامه ریزی و
طراحی شهری، چاپ دوم، انتشارات نشر
درخشش.

هاروی، دیوید، (۱۳۷۶)، عدالت اجتماعی و شهر،
ترجمه فرخ حسامیان و محمدرضا حائزی، تهران،
شرکت پردازش و برنامه ریزی شهری.

University Of Isfahan

Urban - Regional Studies and Research Journal
Vol 5 – No. 17 - Summer 2013
ISSN (online): 2252-0848
ISSN (Print): 2008-5354
<http://uijs.ui.ac.ir/urs>

Evaluation and analysis of urban public spaces using TOPSIS model (Case Study: Tabriz)

M.R. Poormohammadi, R. Kooshaneh

Received: October 16, 2012 / Accepted: March 11, 2013, 11-13 P

Extended abstract

1- Introduction

Public spaces, which belong to all the individuals of different ages, occupations, cultures, and races with no restriction, are one of the most important parts in a city. Today, the importance of the studies on these spaces, considering the needs of the citizens, is more evident. Study and evaluation of urban public spaces, is an urgent necessity in planning the urban management and improvement, and it is a sign of the reproduction of these spaces which is done to improve the city in cultural, social and structural aspects. The approach to the study of these spaces includes 3 perspectives that are considered problems in literature related to urban society: a) Surfaces or areas devoted to public occupancy: the discussion here is the fact that how much of the general net area is devoted to public occupancy. b) Distribution

of these spaces over the city: In this part, the dispersion and accumulation of each one of the public occupancies in a specific area, is compared to its standard ratio. The purpose of researching and studying urban public spaces (in this case, Tabriz) is as follows: a) Evaluation of quantitative status of public spaces in Tabriz; b) Analyzing the settlement of public spaces in Tabriz and the dispersion of these areas; c) Comparing the different public spaces in distinct regions of Tabriz; d) Presenting required strategies to improve the general status of public spaces in Tabriz. The following research discusses these two assumptions: a) There is a meaningful relationship between the area and per capita public space in Tabriz and the current existing standards of the country; b) There is a meaningful difference between different regions of the city in terms of development. The research method in this study is descriptive-analytical. Statistical research population is the city of Tabriz which, based on the general pattern of the city, is divided into 9 urban areas. Evaluation of urban public spaces of the city of Tabriz is done by means of 11 main indices and their 75 sub-indices. Analyzing

Author (s)

M.R. Poormohammadi
Professor of Geography and Urban Planning, University of Tabriz, Iran

R. Kooshaneh (✉)
MA. of Geography and Urban Planning, University of Tabriz, Iran
e-mail: r.kooshaneh89@tabrizu.ac.ir

the data of the research is done by using TOPSIS scientific method and SPSS and GIS softwares.

2- Theoretical bases

The current study first discusses concepts like space and urban space, different perspectives on urban spaces and a variety of different notions, different kinds of urban spaces, urban typology and urban theorists, content and functions of urban spaces; and finally it discusses the importance of these spaces.

3- Discussion

Based on the goals of the current study and also the acquired results, it can be understood that according to the different mentioned indices, there is development inequalities and physical imbalance between distinct urban areas of Tabriz. Also, based on the results which were shown in charts and in addition to them, the maps of different areas of Tabriz that were researched according to each and every one of the study indices, the previously mentioned research assumption were proven to be correct. Thus, based on the results of the study it can be comprehended that in order to improve and expand the city of Tabriz in upcoming decades, acquiring improvements in decision making and executing the urban projects in the best optimized approach, regarding how the urban functions are settled and their fair distribution over the 9 urban areas of the city, is essential.

4- Conclusion

Urban public spaces are important factors in a city and in the field of urban occupancies, they are considered to be the field of physical and social communication. In general, citizens need spaces to meet their

needs. Nowadays, we do not pay enough attention to these spaces and we have difficulties when it comes to their production or organization. Current study, based on urban public space indices, intended to illustrate the physical imbalance and also the improvement differences between urban areas of Tabriz.

5- Suggestions

According to the ever growing population of Tabriz during the recent decades and the imbalance and inequality of public spaces in 9 different urban areas of Tabriz, study and assessment of population density in all of the 9 urban areas by related organizations and finding and executing proper strategies that produce balance between public spaces and the present population of a given urban area, is more urgent than before. So regarding the lack of urban public spaces in Tabriz in most of the introduced indices, it is imperative to produce required spaces in each one of the regions that, based on the indices, suffers a lack of urban public spaces. Urban traffic is one of the problems that can be seen in most of the cities, in Tabriz, especially in downtown and the old parts of town, there is a heavy traffic during daylight time. It can be inferred that if the distribution of public spaces is done properly, it is only logical that the number of the people who, because of the lack of a required space, go from one region to another district, will decrease.

Keyword: Public Urban Spaces, Area and the Area for each Individual, Development Space Tabriz, TOPSIS Method.

References

- Arsee, C. E. (1994). Comprehensive Plan of Tabriz, The Way and Urbanism Organization of East Azarbayjan Province.

- Arsee, C. E. (1994). Designing of Development and Civil, Sphere of Influence of Tabriz.
- Azimi, N. (2010). Position of Public Spaces and Urbanism With An Emphasis Urbanism India.
- Bacon, E. (1967). Design of Cities, Tehran, The Research and Study Center of the Architecture and Urbanism of Iran.
- Calthorpe, P. (1993). The next American Metropolis, Princeton Architectural Press, Dissent 479- 485.
- Goodmann, W. (1968). Principles and Practice of Urban Planning, International City Managers Association, Washington.
- Habibi, M. (1996). Dela Cite a La Ville, Tehran University.
- Hafeznia, M. R. (2010). An Introduction to the Research Method in Humanities, Samt Publishers, Seventeenth Edition, Center of Human Sciences Research and Development.
- Harvey, D. (1997). Social Justice and the City, Tehran, Processing Enterprises and Urban Planning.
- Hekmatnia, H., M. mousavi. (2011). Model Application in Geography with Emphasis on Urban and Regional Planning, Second Edition, Novin Publishers.
- Madanipour, A. (1992). Design of Urban Space, An Inguiry into a Socio-Spatial Process, Wiley, West Sussex.
- Madanipour, A. (1999). Design of Urban Space, Tehran, Processing Enterprises and Urban Planning.
- Norberg, Ch. (1971). Existence, Space and Architecture, Tehran University Publishers.
- Rafieian, M., M. Sifaei. (2005). Urban Public Spaces, Number 23, Fall 2005.
- Rogers, W. (2003). The Excellent City Park System, In What Makes it Great and how to Get There, (ed) P Harnik, The Trust for Public Land, Pub, Washington, DC.
- Salehi, E. (2008). Environmental Specifications of Safe Urban Spaces, Tehran, The Research and Study Center of the Architecture and Urbanism of Iran.
- Tavallaee, N. (1993). Urban Space, Social and Cultural Relations, M.A Thesis, University of Tehran.
- Vazin, G. R. (2005). La Tecnica Urbanistica, Organica Urbanistica, second Edition, Derakhshesh Publishers.
- Zista, C. E. (2004). Urban Complex Plan, Part One, The Way and Urbanism Organization of East Azarbayjan Province.
- Zista, C. E. (2006). Detailed Design of Tabriz, The Way and Urbanism Organization of East Azarbayjan Province.